



27 SEP. 2013

Nr. 78323/2013

**Doamnei Ionescu Dana-Marina,**

Cu domiciliul ales la SCA Pangratie, Alexe și Partenerii, cu sediul în București, bd-ul Nicolae Titulescu nr. 1, bl. A7, sc. 4, ap. 109, sector 1

*Referitor la: plângere prealabilă împotriva O.M.J. nr. 2333/C/01.08.2013*

Urmare a plângerii prealabile formulate împotriva *Ordinului ministrului justiției nr. 2333/C/01.08.2013, privind aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995*, prin care solicitați modificarea (anularea) în parte a acestuia, vă comunicăm următoarele:

1. În ce privește primul aspect sesizat, referitor la faptul că dispozițiile art. 319 alin. (3) și (4) din cuprinsul O.M.J. nr. 2333/2013, dispoziții care privesc competența și obligația notarului public de a califica actul juridic tradus înainte de a îndeplini procedura de legalizare a semnăturii interpretului și traducătorului autorizat, perturbă grav activitatea juridică deoarece există posibilitatea săvârșirii unor abuzuri din partea notarilor publici care pot refuza legalizarea semnăturii, menționăm că această calificare a înscrisului tradus este prevăzută pentru a conferi siguranță și încredere în rezultatul traducerii efectuate de interpretul și traducătorul autorizat a cărui semnătură este legalizată de notarul public. Notarul public are studii juridice și cunoștințele necesare în vederea efectuării calificării actului juridic supus traducerii astfel încât este persoana cea mai potrivită pentru această operațiune având în vedere că interpreții și traducătorii autorizați nu au, decât în cazuri foarte rare, studii și cunoștințe juridice.

În cazul interpretului și traducătorului autorizat care se confruntă cu refuzului notarului public de efectuare a procedurii legalizării semnăturii sale, Legea nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare, a instituit o garanție împotriva unor eventuale abuzuri ale notarilor publici și anume posibilitatea de introducere a plângerii la instanța competentă împotriva încheierii de respingere prin care notarul public refuză motivat îndeplinirea unui act notarial.

În plângerea formulată, se face confuzie între procedura de legalizare a semnăturii traducătorului și legalizarea traducerii, aceasta din urmă aplicându-se doar atunci când însuși notarul public efectuează traducerea, precum și între procedura de legalizare a semnăturii traducătorului și formula de certificare a traducerii care trebuie completată de interpretul și traducătorul autorizat.

Precizăm că, și în vechea reglementare a procedurii de legalizare a semnăturii traducătorului, respectiv Ordinul ministrului justiției nr. 233/C/1996 pentru completarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, adoptat prin Ordinul ministrului



Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741  
București, România  
www.just.ro

Pagina 4 din 4

COD: FS-01-03-ver.1





justiției nr. 710/C/1995, notarul public verifica textul înscrisului prezentat spre traducere și putea refuza îndeplinirea acestei proceduri. De asemenea, în aceeași reglementare exista obligația interpretului și traducătorului autorizat de a întocmi formula de certificare a traducerii.

2. Referitor la susținerile potrivit cărora prin obligativitatea întocmirii formulei de certificare a traducerii, prevăzută la art. 320 din Ordin, nu ar mai fi posibilă existența categoriei interpretelor și traducătorilor salariați, precizăm următoarele:

Astfel, în cazul interpretelor și traducătorilor angajați ai birourilor notariale, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 178/1997, cu modificările și completările ulterioare: „(3) Birourile notarilor publici utilizează interpreți și traducători în condițiile stabilite de Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995.”

Ceea ce și-a propus legiuitorul prin adoptarea Legii nr. 178/1997 a fost să institue obligația pentru organele care funcționează în sistemul de justiție de a folosi, exclusiv, persoane autorizate, nicidecum să îngrădească posibilitatea interpretelor și traducătorilor autorizați de a presta servicii la solicitarea altor persoane, fizice sau juridice, care nu au legătură cu justiția. Folosirea în justiție a interpretelor și traducătorilor, în condițiile prevăzute de Legea nr. 178/1997, constituie o garanție a respectării drepturilor persoanelor implicate într-o procedură judiciară, care nu cunosc sau nu înțeleg limba în care se desfășoară procedura respectivă.

De asemenea, art. 20 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a legii nr. 178/1997 prevede că: „Legalizarea semnăturii traducătorilor se taxează potrivit actelor normative privind taxele notariale de timbru și timbrul judiciar, iar onorariile convenite notarilor publici care folosesc traducători autorizați, angajați în cadrul birourilor, vor fi cele stabilite de Uniunea Națională a Notarilor Publici și aprobate de ministrul justiției, potrivit legislației notariale.” Potrivit art. 4 alin. (2) din Legea notarilor publici și a activității notariale, nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare, „În cadrul biroului individual își exercită funcția un notar public, angajați cu studii superioare și personal auxiliar.”, iar potrivit art. 102 alin 1 lit. i) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 36/1995, în cadrul biroului notarial se păstrează: „i) registrul de traduceri, care se ține de către birourile care au interpreți și traducători autorizați angajați”.

Prin urmare, interpretelor și traducătorilor angajați în cadrul birourilor notariale le sunt aplicabile tarifele cu caracter minimal (susceptibile, așadar, de negociere în temeiul art. 20 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 178/1997) stabilite prin Anexa nr. 4 la Normele privind tarifele de onorarii pentru serviciile prestate de notarii publici, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 46/C/2011, în care sunt reglementate tarifele pentru traducerile efectuate de către notarii publici sau personalul angajat al acestora, care sunt autorizați ca traducători.

Interpretul și traducătorul autorizat, angajat al unui birou notarial poate întocmi formula de certificare prevăzută de art. 320 din Ordinul ministrului justiției nr. 2333/C/2013, completând rubrica onorariu cu o sumă care să respecte prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 46/C/2011. Numărul de înregistrare a cererii pentru efectuarea traducerii și numărul chitanței emise sunt numere ce figurează în evidența biroului notarial, iar arhiva







unde se păstrează cererea este de asemenea arhiva biroului notarial, care are traducător angajat.

Negocierea onorariului interpretului și traducătorului prevăzută de art. 20 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 178/1997 se aplică exclusiv în cazul în care traducerea este solicitată și efectuată de către un interpret și traducător autorizat angajat în cadrul biroului notarial sau de notarul public care deține și calitatea de interpret și traducător autorizat.

În cazul prestării serviciilor de interpretare și traducere la solicitarea organelor prevăzute de Legea nr. 178/1997, cu modificările ulterioare, sau a persoanelor fizice sau juridice altele decât cele prevăzute de Legea nr. 178/1997, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care aceste servicii sunt folosite sau destinate a fi folosite într-o procedură derulată în fața organelor prevăzute de Legea nr. 178/1997, cu modificările ulterioare, se aplică dispozițiile *Ordinului comun al ministrului justiției și al ministrului finanțelor publice nr. 772/C-414/2009 privind stabilirea tarifelor pentru plata interpreților și traducătorilor autorizați folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești*. Tarifele prevăzute de acest ordin sunt fixe, nefiind susceptibile de negociere.

3. În ce privește obligația interpretului și traducătorului autorizat de a păstra o arhivă, această obligație este prevăzută de Legea arhivelor naționale în sarcina oricărei persoane fizice autorizate, astfel încât nu se poate susține că Ordinul ministrului justiției nr. 2333/C/2013, prin conținutul formulei de certificare a traducerii, împovărează activitatea de interpret și traducător autorizat. Mai mult, organizarea unei arhive duce la ținerea unei evidențe a lucrărilor efectuate de interpretul și traducătorul autorizat.

Astfel, art.1 din Legea Arhivelor Naționale, nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, prevede: „*Constituie izvoare istorice și alcătuiesc Fondul Arhivistic Național al României documentele create de-a lungul timpului de către organele de stat, organizațiile publice sau private economice, sociale, culturale, militare și religioase, de către persoane fizice autorizate, profesioniști care își desfășoară activitatea în baza unei legi speciale și persoane fizice. Acestor documente statul le asigură protecție specială, în condițiile prezentei legi*” iar art. 4 din același act normativ dispune: “*persoanele fizice și persoanele juridice, creatoare și deținătoare de documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, denumite în continuare creatori și deținători de documente, răspund de evidența, inventarierea, selecționarea, păstrarea și folosirea documentelor în condițiile prevederilor prezentei legi.*”

În același timp, precizăm că și notarii publici au obligația de a organiza arhiva biroului notarial, nefiind exceptați de la această obligație.

4. Dispozițiile art. 324 din Ordinul ministrului justiției nr. 2333/C/2013, referitoare la eliberarea copiilor legalizate de pe traduceri aflate în arhiva biroului notarial prevăd că această procedură se îndeplinește în condițiile prevăzute de lege și de regulament.

Art. 311 din Ordin reglementează procedura legalizării copiilor de pe înscrisuri, precizând în alineatul 6 că **acestea se eliberează la cererea părților, a succesorilor sau**





reprezentanților acestora, precum și a altor persoane care justifică un drept sau un interes legitim. Prin urmare, conținutul art. 324 este foarte clar, neimpunându-se nici o lămurire suplimentară.

5. Sub un ultim aspect, solicitarea de eliminare a obligației interpretului și traducătorului autorizat de a aplica ștampila și semnătura pe marginile alăturate la îmbinarea a două file, nu poate fi luată în considerare, traducătorul fiind cel mai în măsură să ateste că traducerea a fost efectuată de el, în calitate de interpret și traducător autorizat, și nu de către altcineva, această operațiune fiind văzută ca o măsură de protecție atât a beneficiarului traducerii, cât și a însuși traducătorului, împotriva sustragerii/substituirii uneia/mai multora dintre paginile traduse.

*Având în vedere cele menționate mai sus, precizăm că O.M.J. nr. 2333/01.08.2013 a fost emis cu respectarea prevederilor legale, motiv pentru care plângerea dumneavoastră urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.*

pentru Robert Marius CAZANCIUC,  
ministrul Justiției,  
semnează  
secretar de stat,

Ovidiu PUȚURA

